

Sygn. akt **IC 1257/19**

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r. w Gdyni na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w B.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej **K. K.** na rzecz powoda (...) **S.A. z siedzibą w B.** kwotę **6.448,54 złotych** (sześć tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze), wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 listopada 2019 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej **K. K.** na rzecz powoda (...) **S.A. z siedzibą w B.** kwotę **2.308,50 złotych** (dwa tysiące trzysta osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt **IC 1257/19**

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

Powódka (...) S.A. z siedzibą w B. wniosła pozew przeciwko K. K. domagając się zapłaty kwoty 49.478,03 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 17 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, wskazując, że roszczenie wynika z weksla wystawionego przez pozwaną w dniu 08 sierpnia 2018 roku, na podstawie którego pozwana zobowiązała się do spłaty w dniu 17 października 2019 roku kwoty wskazanej na wekslu. Mimo wezwania pozwana nie dokonała wykupu weksla.

(pozew - k. 3-3v.)

Pismem z dnia 03 stycznia 2020 roku powódka cofnęła pozew, co do kwoty 6.000 zł z uwagi na wpłatę pozwanej.

(pismo z dnia 03.01.2020r. – k. 14-15)

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2020 roku częściowo umorzono postępowanie, tj. w zakresie żądania zapłaty kwoty 6.000 zł.

(postanowienie – k. 29)

Pismem z dnia 22 maja 2020 roku powódka cofnęła pozew, co do kwoty 5.300 zł z uwagi na wpłatę pozwanej.

(pismo z dnia 22.05.2020r. – k. 32)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2020 roku częściowo umorzono postępowanie, tj. w zakresie żądania zapłaty kwoty 5.300 zł.

(postanowienie – k. 39)

Pismem z dnia 17 września 2020 roku powódka cofnęła pozew, co do kwoty 1.000 zł z uwagi na wpłatę pozwanej.

(pismo z dnia 17.09.2020r. – k. 44-45v.)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2020 roku częściowo umorzono postępowanie, tj. w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.000 zł.

(postanowienie – k. 62)

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

STAN FAKTYCZNY

W dniu 07 sierpnia 2018 roku pozwana K. K. zawarła z powódką (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy tej umowy powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 25.000 zł. W związku z udzieleniem pożyczki powódka pobrała: opłatę przygotowawczą w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 22.271,00 zł oraz wynagrodzenia z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w kwocie 2.600 zł. Pożyczka miała być spłacona w 48 równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości po 1.268,00 zł każda. Pierwsza rata pożyczki była płatna w dniu 17 września 2018 roku, zaś ostatnia rata w dniu 17 sierpnia 2022 roku. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynosiła 60.864,00 zł. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,95 % w skali roku. Jeśli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 21 k.c. Zgodnie z pkt 8.1 ppkt a umowy pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wedle pkt 8.2 umowy pożyczkodawca miał prawo wypełnić weksel in blanco, o którym, mowa w pkt 3.1 (a), na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowił weksel własny in blanco opatrzony klauzulą „nie na zlecenie”. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkobiorca upoważniła pożyczkodawcę do wypełnienia weksla i upoważnił go do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki. Powódka miała prawo do wypełnienia weksla, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - k. 17-19 wraz z harmonogramem spłaty – k. 20, deklaracja wekslowa - k. 21)

Zgodnie z harmonogramem spłaty do umowy pożyczki do dnia 17 października 2019 roku pozwana winna wpłacić kwotę 17.752,00 zł, tj. 14 rat po 1.268 zł. Do tego dnia pozwana wpłaciła łącznie kwotę 11.448,00 zł.

(dowód: harmonogram spłaty – k. 20, karta klienta – k. 45-46, zakładka płatby – 47)

Na poczet opisanej wyżej umowy pozwana wpłaciła łącznie kwotę 23.748,00 zł. (dowód: karta klienta – k. 45-46, zakładka płatby – 47,)

Pismem z dnia 17 września 2019 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki wymagalnych w dniach 17 sierpnia 2019 roku oraz 17 września 2019 roku w łącznej wysokości 2.500 zł – w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wezwanie odebrano dnia 24 września 2019 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 48 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 49-51 oraz wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 52-53)

Pismem z dnia 17 października 2019 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W piśmie powódka wskazała, że na zadłużenie pozwanej składają się należności z tytułu niespłaconej pożyczki – 49.416,00 zł i umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki w kwocie 62,03 zł. Jednocześnie powódka poinformowała o wypełnieniu wystawionego przez pozwaną weksla in blanco, a także zastrzegła, że w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu najbliższych 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Oświadczenie o wypowiedzeniu odebrano dnia 29 października 2019 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy – k. 5, 54 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 55-57 oraz wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 58-59)

Powódka wypełniła weksel na kwotę 49.478,03 zł i opatrzyła go datą płatności na dzień 16 listopada 2019 roku.

(dowód: weksel in blanco – k. 4)

OCENA DOWODÓW

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powódkę – w znacznej mierze w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionych dokumentów w postaci: weksla, deklaracji wekslowej, umowy pożyczki, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy oraz rozliczenia wpłat. Podkreślić należy, iż weksel wystawiony przez pozwaną został przedłożony w oryginale, a jego forma nie budzi żadnych zastrzeżeń. Z uwagi na brak reakcji pozwanej na pozew Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powódki o faktach zawartych w pozwie, dalszym piśmie procesowym i potwierdzonych złożonymi dokumentami (art. 339 § 2 k.p.c.).

PODSTAWA PRAWNA POWÓDZTWA

Swoje roszczenia powódka wywodziła z weksla gwarancyjnego in blanco wystawionego przez pozwaną w celu zabezpieczenia roszczeń powódki wynikających z umowy pożyczki gotówkowej (kredytu konsumenckiego) zawartej w dniu 07 sierpnia 2018 roku, następnie wypełnionego przez powódkę na kwotę 49.478,03 zł i opatrzonego datą płatności na dzień 08 sierpnia 2018 roku.

W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 160; dalej: Prawo wekslowe). Zgodnie z art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy weksla własnego jest taka sama, jak akceptanta weksla trasowanego. Natomiast w myśl art. 28 prawa wekslowego przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksla w terminie płatności.

PRZEJŚCIE NA STOSUNEK PODSTAWOWY

Sąd ze stosunku z weksla przeszedł na stosunek podstawowy, badając z urzędu niedozwolone zapisu umowne.

Odnosząc się do zarzutów strony powodowej co do braku obowiązku przedłożenia dokumentów dotyczących stosunku podstawowego (umowy pożyczki) w przypadku oparcia roszczenia na wekslu gwarancyjnym, należy wyjaśnić, że zgodnie ze stanowiskiem (...) art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarygodności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 września 2018 roku w sprawie C-176-17, publ. (...):EU:C:2018:711).

Ocena zasadności powództwa w świetle przepisów prawa materialnego, jak już wspomniano, jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem sądu niezależnie od postawy procesowej strony pozwanej. Nie można przy tym zapominać, że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13/EWG, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tej dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstraszający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami (por. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2002 roku, C-473/00; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 czerwca 2000 r, C-240/98).

NADUŻYCIE PRAWA PROCESOWEGO

Należało wziąć pod uwagę, że powódka jest stroną wielu procesów, w których posługuje się wzorcami umownymi i w sposób oczywisty dopuszcza się nadużycia prawa procesowego, o którym mowa w art. 41 k.p.c., zgodnie z którym z uprawnienia przewidzianego w przepisach postępowania stronom i uczestnikom postępowania nie wolno czynić użytku niezgodnego z celem, dla którego je ustanowiono. Taktyka procesowa powódki sprowadza się do przedstawienia wraz z pozvem jedynie wypełnionego weksla in blanco, wypowiedzenia umowy wraz z wezwaniem do wykupu weksla oraz deklaracji wekslowej wystawcy weksla. Dokładnie taką sytuację procesową przedstawia sprawa z odesłania prejudycjalnego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej o sygn. C-176/17 (wymienione wyżej). Trybunał stanowczo sprzeciwił się przepisom krajowym, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarygodności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie.

NIEDOZWOLONE KLAUZULE UMOWNE

Zgodnie z treścią art. 3851 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 3851 § 3 k.c. niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 3852 k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W myśl art. 3851 § 3 k.c. nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 3851 § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, a więc w niniejszej sprawie na stronie pozwanej.

WYNAGRODZENIE PROWIZYJNE

Natomiast, odnośnie wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 22.271,00 zł, powódka nie wskazała z czego wynika tak znaczny koszt prowizji. Na podstawie zaofiarowanych dowodów nie można w żaden sposób ustalić, za jakie szczególne czynności powódka zastrzegła dla siebie tak znaczne wynagrodzenie odpowiadające niemalże kwocie kapitału pożyczki.

Twierdzenia powódki w tym zakresie nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami, które pozwalałyby ustalić sens przyznania profesjonalnej instytucji finansowej wynagrodzenia w tak znacznej wysokości. Zastrzeżenie tak wysokiego wynagrodzenia bez odniesienia do konkretnych, faktycznie poniesionych kosztów nie może zostać uznane za postępowanie uczciwe i zgodne z dobrymi obyczajami. Powódka powołała się na maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, które mogą być pobierane od konsumentów (art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim).

Nie mniej wysokość tych kosztów nie może być kształtowana dowolnie i w oderwaniu od kosztów faktycznie ponoszonych w związku z realizacją konkretnej umowy. Niedopuszczalnym jest, aby firma zajmująca się udzielaniem pożyczek, wykorzystywała niekorzystne położenie pożyczkobiorcy, generując niezwykle zawyżone koszty. W toku niniejszego postępowania powódka nie potrafiła w sposób logiczny wyjaśnić jakie konkretne czynności związane z obsługą przedmiotowej umowy wiązały się z tak znacznymi kosztami. W tym stanie rzeczy należało uznać, że skoro powódka nie udowodniła, że tak znaczne koszty faktycznie zostały przez nią poniesione w związku z wykonaniem umowy czy za konkretne świadczenia dodatkowe spełnione na rzecz konsumenta, to brak podstaw do uwzględnienia wynagrodzenia prowizyjnego.

Zastrzeżenie przez ustawodawcę pozaodsetkowych kosztów kredytu nie oznacza, że powódce przysługiwało w każdym przypadku uprawnienie do naliczania kosztów maksymalnych i stosowania przy umowach wzorców umownych kształtujących wzajemne prawa i obowiązki stron w sposób niezgodny z zasadami współżycia społecznego. Zamieszczony w ustawie matematyczny wzór nie może stanowić podstawy i sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot nieuzasadnionych kosztów i nie może korzystać z ochrony prawnej. Zważywszy na znaczną wysokość wynagrodzenia prowizyjnego w stosunku do kapitału pożyczki, nie budzi wątpliwości, że postanowienia umowne przewidujące obowiązek poniesienia tych kosztów rażąco naruszają interesy konsumenta. Wynagrodzenie prowizyjne było świadczeniem ubocznym.

WYSOKOŚĆ ZADŁUŻENIA

Zatem, dokonując rozliczenia pożyczki Sąd przyjął, że pożyczkobiorca zobowiązana jest do spłaty kapitału pożyczki (25.000,00 zł), usługi (...) pakiet” (2.600,00 zł), opłaty przygotowawczej (129,00 zł) – łącznie kwoty 27.729,00 zł, a także odsetek umownych za okres trwania umowy (2.467,54 zł) – z pominięciem odsetek za miesiące styczeń i luty 2019 roku, uznając, że zgodnie z warunkami usługi (...) pakiet” pożyczkobiorca miał prawo do jednorazowego w całym okresie kredytowania, według swojego wyboru, skorzystania z bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności rat albo bezpłatnego obniżenia o 50 % maksymalnie czterech kolejnych rat. Obliczając wysokość odsetek umownych za okres trwania umowy Sąd oparł się na sporządzonym harmonogramie spłaty kredytu przy założeniu wyeliminowania z umowy abuzywnego zapisu dotyczącego obowiązku zapłaty przez pozwaną wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 22.271,00 zł.

Plan spłaty kredytu przedstawiał się więc następująco:

Plan kredytu				
Numer raty	Zadłużenie	Rata kapitałowo- odsetkowa	Część kapitałowa	Część odsetkowa
1	27.729,00 zł	701,28 zł	473,67 zł	227,61 zł
2	27.255,33 zł	701,28 zł	477,56 zł	223,72 zł
3	26.777,76 zł	701,28 zł	481,48 zł	219,80 zł
4	26.296,28 zł	701,28 zł	485,43 zł	215,85 zł
5	25.810,85 zł	701,28 zł	489,42 zł	211,86 zł
6	25.321,43 zł	701,28 zł	493,44 zł	207,85 zł
7	24.827,99 zł	701,28 zł	497,49 zł	203,80 zł
8	24.330,50 zł	701,28 zł	501,57 zł	199,71 zł
9	23.828,93 zł	701,28 zł	505,69 zł	195,60 zł
10	23.323,25 zł	701,28 zł	509,84 zł	191,44 zł
11	22.813,41 zł	701,28 zł	514,02 zł	187,26 zł
12	22.299,38 zł	701,28 zł	518,24 zł	183,04 zł
13	21.781,14 zł	701,28 zł	522,50 zł	178,79 zł
14	21.258,65 zł	701,28 zł	526,79 zł	174,50 zł
15	20.731,86 zł	701,28 zł	531,11 zł	170,17 zł
16	20.200,75 zł	701,28 zł	535,47 zł	165,81 zł
17	19.665,28 zł	701,28 zł	539,86 zł	161,42 zł

18	19.125,42 zł	701,28 zł	544,30 zł	156,99 zł
19	18.581,12 zł	701,28 zł	548,76 zł	152,52 zł
20	18.032,36 zł	701,28 zł	553,27 zł	148,02 zł
21	17.479,09 zł	701,28 zł	557,81 zł	143,47 zł
22	16.921,28 zł	701,28 zł	562,39 zł	138,90 zł
23	16.358,89 zł	701,28 zł	567,00 zł	134,28 zł
24	15.791,89 zł	701,28 zł	571,66 zł	129,63 zł
25	15.220,23 zł	701,28 zł	576,35 zł	124,93 zł
26	14.643,88 zł	701,28 zł	581,08 zł	120,20 zł
27	14.062,80 zł	701,28 zł	585,85 zł	115,43 zł
28	13.476,95 zł	701,28 zł	590,66 zł	110,62 zł
29	12.886,29 zł	701,28 zł	595,51 zł	105,77 zł
30	12.290,78 zł	701,28 zł	600,40 zł	100,89 zł
31	11.690,39 zł	701,28 zł	605,32 zł	95,96 zł
32	11.085,06 zł	701,28 zł	610,29 zł	90,99 zł
33	10.474,77 zł	701,28 zł	615,30 zł	85,98 zł
34	9.859,46 zł	701,28 zł	620,35 zł	80,93 zł
35	9.239,11 zł	701,28 zł	625,45 zł	75,84 zł
36	8.613,67 zł	701,28 zł	630,58 zł	70,70 zł
37	7.983,09 zł	701,28 zł	635,76 zł	65,53 zł

38	7.347,33 zł	701,28 zł	640,97 zł	60,31 zł
39	6.706,36 zł	701,28 zł	646,24 zł	55,05 zł
40	6.060,12 zł	701,28 zł	651,54 zł	49,74 zł
41	5.408,58 zł	701,28 zł	656,89 zł	44,40 zł
42	4.751,69 zł	701,28 zł	662,28 zł	39,00 zł
43	4.089,41 zł	701,28 zł	667,72 zł	33,57 zł
44	3.421,70 zł	701,28 zł	673,20 zł	28,09 zł
45	2.748,50 zł	701,28 zł	678,72 zł	22,56 zł
46	2.069,78 zł	701,28 zł	684,29 zł	16,99 zł
47	1.385,48 zł	701,28 zł	689,91 zł	11,37 zł
48	695,57 zł	701,28 zł	695,57 zł	5,71 zł
suma:	33.661,60 zł	27.729,00 zł	5.932,60 zł	

Pomniejszając zatem należną powódce kwotę o wpłaty dokonane przez pozwaną do skompensowania pozostała kwota 6.448,54 zł.

ROZSTRZYGNIĘCIE

W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie co do kwoty 6.448,54 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 listopada 2019 roku.

Taką też kwotę zasądzono w punkcie I. wyroku na podstawie na podstawie art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) w zw. z art. 720 k.c. oraz (...) - 3 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 21 k.c.

Natomiast w punkcie II. wyroku na podstawie wyżej wskazanych przepisów stosowanych a contrario w pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

W punkcie IV. wyrokowi w punkcie I. na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie odniosła się pisemnie do żądania pozwu, dlatego w myśl art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był rozstrzygnąć sprawę wyrokiem zaocznym na posiedzeniu niejawnym.

KOSZTY PROCESU

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (ze zm.) – stosunkowe rozdzielenie.

Powódka wygrała proces w 37,90 %. Poniesione przez nią koszty to opłata sądowa od pozwu 2.474,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 3.600,00 zł. Wynik sumy tych kosztów w stosunku do proporcji, w jakiej wygrała powódka to 2.308,50 zł Powódce na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.